

ning i den høje Rigsdag, ved jeg ikke, om de indirekte Skatter i Øjeblikket kunde forøges paa en saadan Maade, at de 120 Mill. Kr. eller blot en nogenlunde betydelig Del af dette Beløb skulde kunne komme ind. Man kan dog ikke godt tænke sig, at man f. Eks. pludselig skulde kunne fordoble Toldindtægten ved at fordoble alle Positionernes Beløb. Foruden at det neppe er sikkert, at dette just vilde give en Fordobling af Indtægten, vilde heller ikke det beregnede Beløb paa nogen Maade komme ind indenfor det Tidsrum, hvor det kunde være til Gavn, nemlig i indeværende Finansaar.

Det samme vilde gælde enhver indirekte Skat, men det vilde ogsaa gælde en direkte Skat. Man har jo allerede tidligere dvælet ved Muligheden af at indføre en Formueforøgelsesskat. Jeg anser det for ikke alene sandsynligt, men endogsaa for selvfølgeligt, hvis de finansielle Forhold kræver det, at en saadan Skat kommer. Det skulde altsaa være en Skat, som beskattede Formuen i dens Forhold fra 1. Januar 1919, lad mig sige til 1. Januar 1913; Forøgelsen af Formuen indenfor en saadan Tidsperiode maatte man særlig beskattede progressivt maaske med nogle Fradrag, som man nu kunde blive enig derom. Men at indføre en saadan Skat nu, efter at vi lige har vedtaget Merindkomstskatten, vilde være meget betænkeligt, da det jo i høj Grad var de samme Indtægter, der kom til at betale den. Den kunde heller ikke forfalde før i Slutningen af dette Aar. Man maatte jo dog bruge Skatteangivelserne til at fastsætte den, og denne Skat vilde saaledes akkurat komme til Udbetaling paa samme Tidspunkt som Merindtægtsskatten. Men selv om man vilde tænke sig at gaa til en saadan Skat, vilde den slet ikke komme os til gode i indeværende Aar. Jeg kan under Hensyn til vore økonomiske og finansielle Forhold ikke se rettere end, at det er nødvendigt at dække, saa vidt man kan, hvert Finansaar med den Indtægt, det kræver.

Dette har ogsaa forhindret mig fra Tanken om at gaa til et midlertidigt Laan. Man kunde tænke sig, at Staten forsøgte at faa et midlertidigt Laan, f. Eks. gældende et Aar, som den kunde faa paa forholdsvis gunstige Betingelser, til hvilken Tid man saa kunde vente ved Hjælp af Skatter at indvinde dette Beløb. Dette har jeg ikke turdet foreslaa, idet det ikke er mig tilstrækkelig sikkert, hvorledes de økonomiske og finansielle Forhold vil ligge her i Landet om et Aar eller saa, til at

jeg har turdet vente med at dække Underskuddet i indeværende Finansaar, og jeg har derfor atter været henvist til at søge et Laan, der ikke hurtigt skulde komme til Udbetaling — et kort Laan —, idet jeg maatte mene, at vi har tilstrækkeligt med korte Laan, der skal udbetales i Tidsrummet omkring 1930.

Jeg søgte saa ved Forhandling at naa til et længere varende Laan. Da det altsaa stod mig klart, at man maatte søge et saadant Statslaan paa 120 Mill. Kr., søgte jeg Forhandling med de 5 Hovedbanker, som tidligere har været Staten til Tjeneste. I denne Forhandling inddroges ogsaa til en Begyndelse Revisionsbanken som Repræsentant for de danske Provinsbankers Konsortialraad. Jeg henstillede til Bankerne, om der kunde ordnes et Obligationslaan paa længere Tid, som Bankerne skulde overtage, altsaa garantere, saaledes som det før har været Tilfældet, og derefter udbyde. Efter at jeg havde ført Forhandlingerne med Bankerne, traadte Nationalbanken til, som den hver Gang har gjort, som Statens Bank og førte den yderligere Forhandling. Jeg modtog saa en Skrivelse fra Nationalbanken, dateret den 31. Januar, som findes aftrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, og om hvis Indhold jeg skal henvise til Bemærkningerne. Disse københavnske Banker mente ikke at kunne gaa til et saadant garanteret Laan. De fremhævede, at Markedet ikke var i Stand til at absorbere en saa stor Obligationsmængde, at Markedet vilde blive trykket og Obligationskurserne lide derved. Desuden vilde ogsaa al Prioritering lide derved, hvilket vilde være overmaade uheldigt paa et Tidspunkt, hvor man netop vilde fremme Boligbyggeriet. De gjorde saaledes gældende, at man ikke kunde tabe af Sigte, at dette Laan ikke vilde blive det sidste i indeværende Finansaar, paa Grund af, at Sønderjyllands Indlemmelse i Kongeriget kunde kræve Laanoperationer fra Statens Side, og de erklærede derfor, at de ikke mente at kunne overtage et saadant Laan, og gjorde i Slutningen af Skrivelsen opmærksom paa, at et saadant Laan ogsaa maatte overtages til en meget lav Kurs, som altsaa vilde trykke andre Kurser, idet lignende 5 pCts Statslaan, som vi havde forhandlet om, nu ved Aarets Udgang i Norge stod i 90, at de svenske Statslaan til 5 pCt. noteredes i 90 $\frac{1}{2}$ à 91, og det svenske 5 $\frac{1}{2}$ pCts Statslaan af 1918 noteredes i 96.

Altsaa Bankerne mente ikke at kunne